

ЛІТЕРАТУРА

1. Словарь иностранных слов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.megaslov.ru/html/g/garanti8.html>;
2. Толковый словарь русского языка / С.И. Ожегов, Н.Ю. Шведова [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.lib.ru/DIC/OZHEGOW/ozhegow_a_d.txt
3. Толковый словарь русского языка В. Даля [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://slovardalja.net/word.php?wordid=5558>
4. Большой юридический словарь [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://petroleks.ru/dictionaries/dict_big_law5.php
5. Словничок юридичних термінів: Навч. посіб. / Уклад. В. П. Марчук. – К.: МАУП, 2003. – 128 с.
6. С. С. Алексеев. Теория государства и права. Учебник для ВУЗОВ. – 3-е изд. – М.: Норма, 2005. – 327 с.
7. Гражданское право: В 4 т. Том 1: Общая часть: Учебник 3-е издание, переработанное и дополненное. Под ред. Е.А. Суханова. – М. Волтерс Клувер, 2008. – 363 с.
8. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів] / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін.; за ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О. В. Петришина. – Харків: Право, 2011. – 584 с.
9. Социально-юридический механизм обеспечения прав человека и гражданина / А.С. Мордовец; Под ред.: Н.И. Матузов. – Саратов: Изд-во Саратов. ВШ МВД РФ, 1996. – 286 с.
10. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина / А.М. Колодій, А.Ю. Олійник., Під ред. В.С. Ковальського. – Київ.: ЮрінкомІнтер., 2003. – 332 с.
11. Волинка К. Г. Теория держави і права: Навч. посіб. – К.: МАУП, 2003. – 240 с.
12. Скаун О.Ф. Теория держави і права: Підручник / Пер. з рос. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
13. Баранов А. В. Теория государства и права: учебное пособие. В 2-х частях / А. В. Баранов. – Томск: Эль Контент, 2012. – Ч. I: Теория государства. – 188 с.
14. Погорілко В. Ф. Права та свободи людини і громадянина в Україні / В. Ф. Погорілко, В. В. Головенко, М. І. Сірий. – К.: Ін Юре, 1997. – 252 с.
15. Юлія Коцан-Олинець / До питання про гарантії прав і свобод людини та громадянина: сучасне теоретико-правове узагальнення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.google.com.ua/url?sa=t&trct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKewivisuD_rKAhWCLHkHWPjA9UQFggjMAE&url=http%3A%2F%2Ffirbis-nbu.gov.ua%2Fcgi-bin%2Ffirbis_nbu%2Fcgiiirbis_64.exe%3FC21COM%3D2%26I21DBN%3DUJRN%26P21DBN%3DUJRN%26IMAGE_FILE_DOWNLOAD%3D1%26Image_file_name%3DPDF%2FNzizvru_2014_2_5.pdf&usq=AFQjCNGNuD1v8xzaIEpIN1KEumet3DHWrA
16. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні: Закон України від 16.11.1992 р. № 2782-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2782-12>
17. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
18. Про телебачення та радіомовлення: Закон України від 21.12.1993 р. № 3759-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3759-12>
19. Про правовий режим надзвичайного стану: Закон України від 16.03.2000 р. № 1550-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1550-14>
20. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 06.03.2000 р. № 1647-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/389-19>
21. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
22. Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 р. № 1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v_001700-09
23. Стефанчук Р. О. Особисті немайнові права фізичних осіб (поняття, зміст, система, особливості здійснення та захисту): Монографія / Відп. ред. Я. М. Шевченко. – К: КНТ, 2007. – 626 с.

УДК 342.92

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Чуприна Ю. Ю.,

аспірант кафедри державно-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В. Н. Каразіна

Анотація У статті досліджено основні поняття та елементи адміністративно-правового статусу; проаналізовані різні погляди вчених стосовно цього поняття; виявлена взаємодія адміністративно-правового статусу з правовим статусом та конституційно-правовим статусом.

Ключові слова: статус, правовий статус, адміністративно-правовий статус, конституційно-правовий статус, компетенція.

Аннотация В статье исследованы основные понятия и элементы административно-правового статуса; проанализированы различные взгляды ученых относительно данного понятия; обнаружено взаимодействие административно-правового статуса с правовым статусом и конституционно-правовым статусом.

Ключевые слова: статус, правовой статус, административно-правовой статус, конституционно-правовой статус, компетенция.

Annotation In the article the basic concepts and elements of the administrative and legal status; analyzed different views of scientists with respect to this concept; It found the interaction of administrative and legal status of the legal status and the constitutional and legal status.

Key words: status, legal status, administrative and legal status, constitutional and legal status, competence.

В юридичній літературі, присвяченій як загальнотеоретичним, так і галузевим проблемам, питання про зміст поняття «правовий статус» залишається одним із найбільш актуальних та спірних. У цьому відношенні привертає увагу теза

Н. Богданової про те, що будь-яка загальноправова категорія, якою, на нашу думку, є і категорія правового статусу, виконує дві основні функції: по-перше, відіграє методологічну роль, визначаючи шлях пізнання предмета юридичної науки, а по-друге, становить загальнотеоретичну основу юридичних знань, будучи теоретичним засобом наукового

пізнання [6, с. 155]. Подібний підхід є у цілому правильний, але до певної міри неповний.

Дійсно, категорія правового статусу будь-якого державного органу, може і повинна бути методологічною основою пізнання його природи, принципів організації, форм та методів діяльності, а також сприяти правильному розумінню сутності державного механізму як цілісної системи. Однак не можна зводити значення категорії правового статусу лише до теоретичних аспектів, оскільки в умовах демократичного устрою будь-який орган державної влади має діяти виключно в межах закріпленого за ним правового статусу. Саме тому точне визначення змісту правового статусу державних органів є необхідною передумовою забезпечення режиму законності їх діяльності.

Вищевикладене не вичерпує значення дослідження правового статусу органів держави України в межах зазначеної статті, оскільки удосконалення правового статусу державних органів на рівні Конституції, законів та підзаконних актів є важливим елементом усієї системи заходів, спрямованих на підвищення ефективності діяльності вітчизняної системи державних органів та удосконалення їх організаційно-правової структури. Тому, виникає актуальна потреба у розробці наукової концепції правового статусу державних органів України, який, з одного боку, був би адекватний існуючому рівню розвитку суспільства, державного ладу та правової системи, а з іншого – визначав би основні напрями трансформації інституту державних органів з метою зміцнення законності, розбудови правової держави та громадянського суспільства. Досягнення поставленого завдання можливе лише за умови повного і точного розкриття змісту поняття «правовий статус».

Ті чи інші аспекти правового статусу досліджувались як у роботах з питань загального правового статусу, зокрема Б. Лазарева, В. Патюлина, О. Скакун, М. Строговича, так і певною мірою в працях дослідників-адміністративістів, у тому числі В. Авер'янова, О. Бандурки, В. Бевзенка, Ю. Битяка, В. Гарашука, І. Голосніченка, Н. Гудими, Є. Додіна, С. Ківалова, Л. Ковалюк, В. Колпакова, А. Комзюка, В. Манохина, Н. Нижник, М. Орзіха, І. Пахомова, Г. Петрова, О. Рябченко, В. Селіванова, Ю. Тихомирова, О. Харитоновой, В. Цветкова, Ю. Шемшученка та інших вчених.

По-перше, слід визначити поняття «статус». У науковій літературі надається таке енциклопедичне визначення: статус (лат. status) – правове становище (сукупність прав та обов'язків) фізичної або юридичної особи [20, с. 626].

В той же час Н. Гудима справедливо зазначає, що стосовно до органів державного управління в Україні це поняття в системі нормативно-правових актів використовується достатньо широко. Наприклад, поняття «статусу» використовується при окресленні обов'язків, прав та повноважень як окремих органів державного управління, так і відповідних посадових осіб, щодо яких законами або нормативно-правовими актами такі обов'язки, права і повноваження визначаються [5, с. 82].

А. Панчишин вважає, що правовий статус «як юридична категорія не лише визначає стандарти

можливої та необхідної поведінки, що встановлює ступінь взаємодії держави, суспільства і особи, а й забезпечує нормальну життєдіяльність соціального середовища» [14, с. 95]. Загальне поняття терміна правовий статус, як «категорії, що має сукупність певних ознак, які становлять його системну характеристику», є постійним об'єктом вивчення та аналізу юридичною наукою. У правовій науці відрізняються поняття правового статусу індивідуального та колективного суб'єкта права. Звісно, вони пов'язані один з одним, але, разом із тим, різні за своєю природою. Так, правові статуси колективних суб'єктів різняться між собою залежно від того, хто є носієм конкретного статусу: держава, народ, юридичні особи (державні, недержавні органи, підприємства, установи, організації тощо). При цьому О. Скакун визначає, що правовий статус колективного суб'єкта у будь-якому разі орієнтований та залежить від визначення правового статусу індивідуального суб'єкта [16, с. 570–571].

Необхідно зазначити про відсутність єдності думок вчених у цій сфері. Так, Н. Оніщенко визначає правовий статус як систему законодавчо встановлених та гарантованих державою прав, свобод, законних інтересів і обов'язків суб'єкта суспільних відносин [19, с. 366]. А. Малько дещо по-іншому підходить до визначення цієї категорії, та характеризує правовий статус як комплексну інтеграційну категорію, що відображає взаємовідносини суб'єктів суспільних відносин, особи і суспільства, громадянина і держави, індивіда та колектива, а також інші соціальні зв'язки [11, с. 397].

В. Корельський визначає правовий статус як багатоаспектну категорію, що, по-перше, має загальний, універсальний характер, включає статуси різних суб'єктів правовідносин: держави, суспільства, особи, тощо; по-друге, відображає індивідуальні особливості суб'єктів і реальне їх положення у системі багатоманітних суспільних відносин; по-третє, правовий статус не може бути реалізований без обов'язків, що кореспондуються правам, без юридичної відповідальності в необхідних випадках, без правових гарантій; по-четверте, категорія правовий статус визначає права і обов'язки суб'єктів у системному вигляді, що дає змогу здійснити порівняльний аналіз статусів різних суб'єктів, для відкриття нових шляхів для їх вдосконалення [18, с. 549]. Вищезазначену позицію підтримав і Г. Борисов, додавши до визначення правового статусу те, що ця категорія характеризується ще й цілісністю, чіткою структурованістю, визначеним порядком взаємодії його компонентів [9, с. 609].

П. Павленко під правовим статусом посадової особи розуміє сукупність юридичних прав та обов'язків, реалізація яких сприяє вирішенню питань, захисту прав та законних інтересів громадян; О. Харитонов вважає елементами правового статусу правосуб'єктність, основні права та обов'язки [9, с. 609–612]. Ю. Старілов елементами правового статусу органів державної влади визначає їх права, обов'язки та відповідальність [17, с. 321].

А. Колодій та А. Олійник визначають такі елементи правового статусу: статусні правові норми та правові відносини; суб'єктивні права, свободи і

юридичні обов'язки; громадянство; правові принципи і юридичні гарантії; законні інтереси; правосуб'єктність; юридична відповідальність [8, с. 129]. Н. Матузов застосовує більш простий підхід до класифікації елементів структури правового статусу та включає лише правосуб'єктність суб'єкта суспільних відносин; принципи конституційно-правового статусу; права і свободи суб'єкта і гарантії їх реалізації; обов'язки і гарантії їх виконання; правовідносини загального (статусного) типу [15, с. 231]. Деякі автори у якості елементів правового статусу включають також правове зобов'язання, законність, правопорядок, правосвідомість, гуманізм, справедливість. На нашу думку, це не є виправданим, оскільки законність, правопорядок, демократизм є умовами або передумовами правового статусу, що забезпечують його нормальне функціонування та реалізацію. Обґрунтовувались також заперечення щодо включення до правового статусу юридичних норм. Але без відповідних правових норм, головним чином, конституційних, що регулюють найбільш важливі зв'язки особи та держави, встановлення, закріплення правового статусу є неможливим. Те саме можна сказати й про загальні (статусні) правовідносини, в яких перебувають особи з державою та один з одним щодо реалізації своїх основних прав, свобод і обов'язків, їх гарантування. Основою правового статусу виступають права та обов'язки, а зв'язки між їх носіями реалізуються через правовідносини, тому норми права і правовідносини на їх основі не можуть не визначати правовий статус суб'єктів.

Переходячи до визначення категорії «адміністративно-правовий статус», також слід наголосити на великій кількості теорій вчених стосовно визначення цього поняття та відсутності єдності думок з указанного приводу.

Так, Н. Костюков дійшов висновку, що характеризуючими факторами адміністративно-правового статусу органу державної влади є правосуб'єктність, посадові завдання, основні функції, права та обов'язки, гарантії та форми діяльності, відповідальність та порядок посадових взаємовідносин (підпорядкованість) [9, с. 609]. О. Мещерякова за результатами вивчення позицій О. Коренева (який вважає, що адміністративно-правовий статус складається з прав, свобод, обов'язків та відповідальності), О. Бандурки (елементами адміністративно-правового статусу він визначив адміністративну правосуб'єктність, права, обов'язки, заборони та відповідальність), В. Авер'янова (який під адміністративно-правовим статусом розуміє комплекс прав і обов'язків, реалізація яких забезпечується відповідними, встановленими законодавством, гарантіями) та інших висловлює думку, що при всій різноманітності думок щодо структурних елементів адміністративно-правового статусу «права і обов'язки становлять серцевину правового статусу, а тому є його обов'язковими елементами» [12, с. 610]. А. Авторгов зазначив, що елементами адміністративно-правового статусу органу державної влади є нормативно встановлені права та обов'язки, правосуб'єктність, компетенція та відповідальність [4, с. 11].

Цікаву позицію щодо визначення адміністративно-правового статусу органу виконавчої влади висловлює авторський колектив підручника «Адміністративне право України» за загальною редакцією академіка С. Ківалова. В наведеній праці зазначається, що адміністративно-правовий статус органу виконавчої влади включає в себе такі елементи: функції, завдання, компетенції [5, с. 82-94].

Дещо іншу позицію висловлює В. Малиновський у навчальному посібнику «Державне управління». Вчений вважає, що правовий статус складається з таких основних елементів, як завдання та цілі, компетенція, відповідальність, порядок формування та процедури діяльності цих органів [10, с. 378].

О. Якімов та Д. Овсянко у навчальному посібнику «Адміністративне право» зазначають, що адміністративно-правовий статус органу виконавчої влади включає в себе компетенцію, правозастосування, юридичну відповідальність, а також нормативно-визначений порядок створення [21, с. 39].

Разом з тим аналіз дисертаційних досліджень щодо визначення адміністративно-правового статусу різних органів публічної адміністрації свідчить, що вчені також не мають єдиної позиції із даного питання. Так, С. Павелків у дослідженні «Адміністративно – правовий статус органів публічної адміністрації у сфері житлово-комунального господарства України» зазначає, що адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації у сфері житлово-комунального господарства слід розуміти як зовнішній вираз діяльності органів публічної адміністрації у даній сфері, який, в свою чергу складається з певних блоків елементів, зокрема: цільового блоку (принципи, мета, завдання та функції органів публічної адміністрації у сфері житлово-комунального господарства), структурно-організаційного блоку (регулювання в порядку створення, реорганізації, ліквідації, процедури діяльності, лінійної та функціональної підпорядкованості зазначених органів) та компетенційного блоку (права, обов'язки, відповідальність цих органів у сфері житлово-комунального господарства) [13, с. 5-6]. Наведена думка переважно ґрунтується на думці Д. Бахраха, В. Авер'янова, які вважають, що адміністративно-правовий статус складається з трьох блоків елементів, а саме: 1) цільовий блок, 2) структурно-організаційний, 3) компетенційний блок (компетенцію) [5, с. 255].

Ураховуючи викладене, можна визначити адміністративно-правовий статус суб'єктів органів державної влади як закріплену у нормативних актах сукупність взаємозалежних та взаємообумовлюючих функціональних інструментів (компетенція) і статичних якостей (цільовий, організаційно-структурний компоненти), необхідних для повноцінної участі цих суб'єктів у адміністративно-правових відносинах, забезпечення досягнення соціального ефекту.

Разом з тим, аналіз дисертаційних досліджень щодо визначення компетенції свідчить, що серед адміністративістів досі існує розбіжність поглядів на структуру адміністративно-правового статусу органу виконавчої влади, що зумовлено відсутністю єдиного

підходу у визначенні основного структурного елемента – компетенції. А саме ця категорія і відрізняє такі поняття, як «адміністративно-правовий статус», «правовий статус» та «конституційно-правовий статус».

Компетенція як функціональна складова адміністративно-правового статусу об'єднує такі елементи [7, с. 78-83]:

1) функції суб'єкта органу державної влади – основні види діяльності цього суб'єкта, що утворюють зміст його діяльності. Як правило, такі функції перераховуються у нормативному акті, що урегулює діяльність суб'єкта органу державної влади, й залежить від мети та завдань, що визначені для цього суб'єкта. Власне функції є тим інструментом, який приводить у дію організаційно-структурний компонент правового статусу суб'єкта органу державної влади, а відтак – здійснення функцій суб'єкта органу державної влади його структурами гарантує вирішення завдань й досягнення основної мети цього суб'єкта.

Інакше кажучи, структурні складові суб'єкта органу державної влади, здійснюючи функції, вирішують завдання, покладені на суб'єкта, й забезпечують мету його існування.

Наприклад, Рахункова палата відповідно до завдань, передбачених ст. 2 Закону України від 11 липня 1996 р. «Про Рахункову палату», здійснює такі функції (ст. 6) [2]:

1) здійснює контроль за виконанням законів України та прийнятих Верховною Радою України постанов, виконанням державного бюджету України, фінансуванням загальнодержавних програм в частині, що стосується використання коштів державного бюджету України;

2) здійснює за дорученням Верховної Ради України контроль за виконанням державного бюджету України, за поквартальним розподілом доходів і видатків відповідно до показників цього бюджету, зокрема видатків на обслуговування внутрішнього і зовнішнього боргу України, витрачання коштів цільових фондів;

3) перевіряє за дорученням комітетів Верховної Ради України використання за призначенням органами виконавчої влади коштів загальнодержавних цільових фондів та коштів позабюджетних фондів і подає за наслідками перевірки Верховній Раді України висновки щодо можливостей скорочення видатків по кожному фонду окремо та щодо доцільності спрямування вилучених коштів на фінансування інших видатків державного бюджету України тощо;

2) адміністративні повноваження суб'єкта публічної адміністрації – сукупність прав та обов'язків, які такий суб'єкт має можливість використовувати (права) та мусить дотримуватися (обов'язки), здійснюючи свої функції. Повноваження визначають міру можливої поведінки та встановлюють певні види такої поведінки. Подібно до функцій та інших складових правового статусу суб'єкта публічної адміністрації, повноваження завжди чітко виписані у нормативному акті про відповідного суб'єкта публічної адміністрації. Вихід за межі таких повноважень (їх невиконання,

неналежне виконання) є неприпустимим й карається законом.

Крім нормативних актів, права та обов'язки суб'єктів публічної адміністрації можуть також визначатися обсягом посадових обов'язків особи, що передбачені відповідними нормативними актами, посадовим регламентом і службовим контрактом, укладеним з представником наймача.

Наприклад, Кабінет Міністрів України у сфері економіки та фінансів (п. 1 ч. 1 ст. 20 Закону України від 27 лютого 2014 р. «Про Кабінет Міністрів України») [3]:

- забезпечує проведення державної економічної політики, здійснює прогнозування та державне регулювання національної економіки;

- забезпечує розроблення та виконання загальнодержавних програм економічного та соціального розвитку;

- визначає доцільність розроблення державних цільових програм з урахуванням загальнодержавних пріоритетів та забезпечує їх виконання;

- здійснює відповідно до закону управління об'єктами державної власності, у тому числі корпоративними правами, делегує в установленому законом порядку окремі повноваження щодо управління зазначеними об'єктами міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, місцевим державним адміністраціям та відповідним суб'єктам господарювання; забезпечує розроблення і виконання державних програм приватизації, тощо.

3) відповідальність суб'єкта публічної адміністрації – це передбачені нормами чинного національного законодавства заходи реагування негативного характеру (морального, матеріально-фінансового, особистісного змісту), які застосовуються відповідно до передбаченої процедури до суб'єкта публічної адміністрації, його посадової особи за порушення, невиконання або неналежного виконання ними приписів законодавства.

Чинне законодавство передбачає, що залежно від виду суб'єкта органу державної влади може застосовуватися один із таких видів юридичної відповідальності:

- конституційна відповідальність;
- кримінальна відповідальність;
- адміністративна відповідальність;
- дисциплінарна відповідальність;
- матеріальна відповідальність;
- цивільно-правова відповідальність.

Із викладеного випливає, що компетенція будь-якого суб'єкта органу державної влади завжди чітко унормована, повинна мати підзаконний характер, а також здійснюватися на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ч. 2 ст. 19 Конституції України) [1].

Отже, на основі проведеного аналізу, можна зробити такі висновки:

1. Правовий статус – це багатоаспектна, комплексна, універсальна категорія, що має чітку стабільну структуру, та встановлює характер і принципи взаємодії суб'єктів суспільних відносин між собою, а також шляхом визначення прав,

обов'язків та гарантій їх реалізації, визначає місце суб'єкта в системі правовідносин.

2. Визначення змісту поняття «адміністративно-правовий статус» свідчить, що ця категорія перебуває в постійному полі зору вчених, що також свідчить про важливість та актуальність її визначення. Спираючись на погляди вчених, що висловлені в науковій та навчально-методичній літературі щодо визначення поняття «адміністративно-правовий статус» необхідно погодитись з А. Даниленко в тому, що найбільш повною та ґрунтовною є позиція вчених, які до змісту адміністративно-правового статусу органу державної влади відносять такі елементи: а) цільовий блок; б) структурно-організаційний блок; в) компетенційний блок. Вбачається, що саме наведена структура у своїй єдності дозволяє в повному обсязі відобразити особливості поняття адміністративно-правового статусу та дозволяє відмежувати адміністративно-правовий статус від правового статусу чи конституційно-правового.

3. Найбільш тісно адміністративно-правовий статус взаємодіє з конституційно – правовим статусом. Конституційно-правовий статус закріплює основні принципи організації та функціонування виконавчої влади, місце її суб'єктів у державному механізмі, правові основи їх формування і взаємовідносин з суб'єктами інших гілок єдиної державної влади; права і свободи людини і громадянина, значна частина яких практично реалізується у сфері державного управління. Отже, норми конституційного права є основою для вироблення адміністративно-правових норм. Адміністративне право їх деталізує і конкретизує. При цьому адміністративно-правовий статус визначає правовий механізм реалізації прав і свобод громадян, компетенцію різних ланок системи виконавчої влади; адміністративно-правовий статус конкретних учасників управлінських відносин і адміністративно-правові засоби їх захисту; форми і методи державно-управлінської діяльності, основи її галузевої і міжгалузевої, регіональної і місцевої організації тощо. За допомогою норм конституційного права закладаються основи правового статусу цілої низки суб'єктів адміністративного права, фундамент, на якому вибудовується решта адміністративно-правових норм.

4. Конституційне право впливає на відносини, що перебувають у статичному стані, тобто конституційне право закріплює, фіксує різноманітні суспільні відносини, основні принципи організації та функціонування виконавчої влади і т. п. А адміністративне право регулює ті самі відносини, але в їхньому розвитку, у стані функціонування, прикладної реалізації, деталізує їх і конкретизує. Тобто, конституційно-правовий статус перебуває у статиці, а адміністративно-правовий статус характеризується певною динамікою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Рахункову палату: Закон України // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2015. – № 36. – Ст. 360.
3. Про Кабінет Міністрів України: Закон України // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2014. – № 13. – Ст. 222.
4. Авторгов А. М. Адміністративно-правовий статус державного виконавця: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / А. М. Авторгов. – Київ. – 2008.
5. Адміністративне право України. [підруч.] за загальною редакцією академіка С.В. Ківалова. – Одеса: Юридична література, 2003. – 896 с.
6. Богданова Н.А. Система науки конституційного права. – М.: Юрситъ, 2001.
7. Казаченкова О.В. Конфликт интересов на государственной гражданской службе // Журнал российского права. – 2006. – № 3 (111). – С. 78-83.
8. Колодій А.М. Права, свободи і обов'язки громадянина в Україні: Підручник / А.М. Колодій, А.Ю. Олійник. – Київ: Правова єдність. – 2008.
9. Ладика Ю. В. До питання про визначення адміністративно-правового статусу працівників Органів внутрішніх справ України / Ю. В. Ладика // Митна справа. – 2011. – № 6 (78). – Ч. 2. – Книга 2.
10. Малиновський В.Я. Державне управління: [навч. посібник] / В.Я. Малиновський. – Вид. 2-ге, доп. та перероб. – К.: Атіка, 2003.
11. Малько А.В. Теория государства и права: Учебник / А.В. Малько, Н.И. Матузов. – Москва: Юристъ, 1996.
12. Мещерякова О. В. Щодо визначення елементів адміністративно-правового статусу учасників операцій ООН з підтримання миру / О. В. Мещерякова // Форум права. – 2011. – № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11movzpm.pdf>.
13. Павелків С.Р. Адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації у сфері житлово-комунального господарства України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / С.Р. Павелків. – К., 2013.
14. Панчишин А. В. Поняття, ознаки та структура категорії «правовий статус» / А. В. Панчишин // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 2.
15. Правовая система и личность / Н.И. Матузов. – Саратов: Издательство Саратовского университета, 1987. – С. 231] і правовідносин[Общая теория правового положения личности / Н.В. Витрук. – Москва: Норма, 2008.
16. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : [підруч.] / О. Ф. Скакун. – Х. : Еспада, 2006.
17. Стариков Ю. Н. Служебное право: [учеб.] / Ю. Н. Стариков. – М.: Изд-во БЕК, 1996.
18. Теория государства и права: учебник для вузов / В.М. Корельський, В.Д. Перевалова. – Москва: НОРМА-ИНФА, 2002.
19. Теорія держави і права: Академічний курс: Підручник / Н.М. Оніщенко, О.В. Зайчук. – Київ: Юрінком Інтер, 2008.
20. Шемшученко Ю. С. Юридична енциклопедія: в 6 т. / ред. кол.: Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 1998. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://leksika.com.ua/19980614/legal/>
21. Якимов А.Ю. Субъекты административной юрисдикции (правовой статус и его реализация) [моногр.]: Ч. 1. Правовой статус субъектов административной юрисдикции/ А.Ю. Якимов. – М.: ВНИИ МВД России, 2006.